

Koncerto „Augame su muzika“ recenzija

Koncertas „Augame su muzika“, surengtas minint Pasaulinę muzikos dieną, paliko įvairiapusį įspūdį. Jame pasirodė jaunieji atlikėjai iš Vilniaus Karoliniškių muzikos mokyklos, muzikos mokyklos „Lyra“ ir Balio Dvariono dešimtmetės muzikos mokyklos. Programą sudarė net 15 koncertinių numerių, apėmusių skirtingus instrumentus, žanrus ir atlikimo formas. Recenzijoje daugiausia dėmesio skirsiu tiems, kurie dėl savo charakterio, atlikimo ar interpretacijos man labiausiai įsiminė.

Pati tokio koncerto idėja atrodo labai prasminga. Jaunam muzikantui scena yra vieta, kurioje mokomasi ne tik atlikti kūrinį, bet ir susitvarkyti su jauduliu, išlaikyti koncentraciją bei užmegzti ryšį su klausytoju. Tai, kas girdima scenoje, dažnai yra ilgo darbo rezultatas, kurio publika nemato. Todėl tokie renginiai suteikia galimybę ne tik parodyti pasiektus tikslus, bet ir pajusti, kaip muzikinės žinios pamažu virsta tikru atlikimu.

Koncertą pradėjo Ainio Piasecko atliekamas Joseph Kosma „Autumn leaves“. Kūrinys buvo atliekamas birbyne, todėl jo skambesys iš karto išsiskyrė iš kitų programos numerių. Techniniu požiūriu pasirodymas buvo tvarkingas ir preciziškas, tačiau man šiek tiek pritrūko emocinės kūrinio pusės. Šioje melodijoje yra daug erdvės laisvesniam frazavimui ir nuotaikos kūrimui, todėl norėjosi ryškesnio jos charakterio. Vis dėlto kūrinys atliktas užtikrintai ir tinkamai įvedė klausytojus į vakaro atmosferą.

Daug šiltesnį įspūdį paliko Agatos Giebien ir Magdalenos Marijos Moskal atliekamas Johanno Sebastiano Bacho Gavotas. Nepaisant jauno atlikėjų amžiaus, scenoje jautėsi susikaupimas ir pasitikėjimas. Jų grojimas buvo natūralus, o pats pasirodymas neatrodė mechaniškas. Būtent tokios akimirkos parodo, kad sceninė patirtis nėra vien metų skaičius – kartais svarbiausia, kaip muzikantai jaučiasi scenoje ir kiek pasitiki tuo, ką atlieka.

Įdomus buvo ir Rusnės Maslianikaitės atliekama Oxanos Krut Tokata. Tai techniškai reiklus kūrinys, kuriame reikia nemažai koncentracijos ir ištvermės. Tačiau labiausiai įsiminė ne pats sudėtingumas, o tai, kaip atlikimas palaipsniui tapo laisvesnis. Atrodė, kad atlikėja vis labiau įsitraukia į kūrinį ir nustoja vien „įveikinti“ natas.

Manto Cipkaus atliekama Jürgen Ganzer Fantazija Nr. 84 išsiskyrė kitokia nuotaika. Kūrinys buvo gana netipiškas, todėl ypač įdomu buvo stebėti atlikėjo gebėjimą išlaikyti muzikinę įtampą ir perteikti dinamiką. Jautėsi, kad jis ne tik atlieka parašytas natas, bet ir pats yra įsitraukęs į muzikinį vyksmą. Dar labiau nustebino Manto Cipkaus ir Pranciškaus Petrausko atliekamas Richard Galliano „Four fire“. Šiame numeryje ypač išryškėjo bosinės gitaros skambesys, kuris tarp kitų koncerto pasirodymų buvo netikėtas ir todėl įsiminė. Pranciškaus gebėjimas groti ne tik violončele, bet ir bosine gitara parodė atlikėjo muzikinį lankstumą. Tokie pasirodymai primena, kad muzikavimas nebūtinai turi apsiriboti vienu instrumentu ar viena gerai pažįstama atlikimo forma.

Vokalinėje programos dalyje išsiskyrė Gabijos Jonušaitės atliekamas Julie Styne ir Bob Merrill „People“. Čia svarbus buvo ne vien geras vokalas: atlikėja scenoje jautėsi laisvai, o jos dainavimas skambėjo natūraliai ir įtikinamai. Kūrinys suteikė jai galimybę parodyti ne tik vokales galimybes, bet ir emocinį jautrumą.

Koncertą užbaigė bendras Vilniaus Karoliniškių ir „Lyros“ muzikos mokyklų kanklių ansamblio atliekamas Hans Zimmer „Interstellar“. Po daugybės skirtingų individualių pasirodymų bendras ansamblio skambesys buvo labai tinkamas finalui. Ypač išryškėjo atlikėjų sinchronizacija ir skambesio vientisumas. Kūrinio atmosfera leido koncertą užbaigti ramiau ir kartu paliko stiprų paskutinį įspūdį.

Apibendrinant, „Augame su mjuzika“ buvo koncertas, kuriame ne viskas turėjo būti idealu – ko iš jaunųjų atlikėjų ir nebūtina tikėtis. Čia norėčiau paminėti koncerto vedėjas – „Lyros“ muzikos mokyklos mokines Gabiją Marozaitę ir Emą Mariją Orechovaitę, kurios nepasimesdavo netikėtai pasikeitus atlikėjų sudėčiai ar pranešime suklydus atsiprašyti. Kai kuriuose pasirodymuose dar trūko laisvesnio frazavimo ar drąsesnės interpretacijos, tačiau kartu buvo galima pastebėti aiškų norą tobulėti. Man, turinčiai ilgesnį muzikinio ugdymo patirtį, buvo įdomu stebėti, kaip skiriasi jaunųjų atlikėjų muzikinis požiūris ir jų elgesys scenoje. Technika yra svarbi, tačiau vien taisyklingai atlikti natas neužtenka – muzika pradeda veikti tada, kai atsiranda emocija, savitas požiūris ir tikras ryšys su kūrinio. Todėl tokius koncertus verta tęsti: jie leidžia jauniems muzikantams kaupti patirtį, klysti, bandyti iš naujo ir palaipsniui atrasti savo muzikinį balsą. O būtent šiame procese ir slypi tikroji „Augame su muzika“ prasmė.

ANNA

Meno istorijos dalyko mokinė